

МАРК ТВЕН

ПИСМА ОТ ЗЕМЯТА

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1982

chitanka.info

Твореца седеше на престола и размишляваше. Зад Него се простираше безграничната небесна твърд, окъпана във величествена светлина и багри; пред Него като стена се издигаше черната нощ на Пространството. Могъщ, подобен на сурова планина, Той се извишаваше до самия зенит, а божествената Му глава сияеше във висинето като далечно слънце. В нозете Му стояха три гигантски фигури, които почти се губеха пред Него — това бяха архангелите, чиито глави стигаха едва до глезените Му.

Творецът престана да размишлява и рече:

— Размислих. Вижте!

Той вдигна десница и от нея рукна ослепителен огнен поток — милиони огромни слънца, които разкъсаха мрака и пронизвайки Пространството, полетяха към неговите крайни предели, все по-надалеч и по-надалеч, все по-малки и по-мъждиви, докато се превърнаха накрая в диамантени гвоздейни главички, проблясващи под необятния свод на вселената.

След един час Големия съвет биде разпуснат.

Потресени и озадачени, архангелите се отдалечиха от престола и намериха едно уединено кътче, където можеха да си поговорят свободно. Но никой от тримата не бързаше да започне, напротив, всеки очакваше друг да стори това. Всеки гореше от нетърпение да си каже думата за великото събитие, но предпочиташе да не взема становище, преди да е чул мнението на другите. И тъй, започна се безцелен, тегав разговор за незначителни неща, който се проточи скучен и отегчителен, докато накрая архангел Сатана събра всичката си смелост — а смелост на него не му липсваше — и направи решителната крачка. Той каза:

— Знаем много добре, господо, за какво сме се събрали да поговорим, тъй че да оставим преструвките и да започнем. Ако Съветът е на същото мнение...

— Именно, именно! — възкликнаха благодарно Гавраил и Михаил.

— Чудесно, тогава да продължим. Ние станахме свидетели на забележително събитие — не може да не се съгласим с това. Що се отнася до неговата практическа стойност — ако изобщо има такава стойност, — трябва да кажем, че този въпрос нас никак не ни засяга. Можем да мислим каквото си искаме, но... толкоз. Право на глас ние

нямаме. Според мен Пространството си беше добро и в досегашния си вид, добро, и при това полезно. Прохладно и тъмно — спокойно място, където от време на време можехме да си отдъхваме от изнежващия климат на небесата и тяхното досадно великолепие. Но това са подробности, които нямат особено значение. Новото, изключителното се състои в... В какво се състои, господа?

— В изнамирането и въвеждането на механичния, самодействащ и саморегулиращ се закон за управление на тези мириарди въртящи се и препускащи слънца и светове.

— Точно така! — каза Сатаната. — Вие схващате каква колосална идея е това. Върховният Разум не е създавал досега подобно нещо. Закон — *механичен* Закон, точен и неизменен Закон, който няма да се нуждае нито от наблюдение, нито от корекции, нито от промени, докато съществува вечността! Той каза, че тези безбройни огромни тела ще витаят из пустинята на Пространството с векове, ще препускат с невъобразима скорост по гигантски орбити и въпреки това никога няма да се сблъскат, периодът на въртенето им няма да се удължи, нито намали дори със стотна част от секундата в течение на две хиляди години! Това е то новото чудо, най-голямото от всички чудеса — *Механичният Закон!* И Той го нарече ЗАКОН НА ПРИРОДАТА и каза, че Природният Закон е БОЖИ ЗАКОН — две различни названия за едно и също явление.

— Да — отбеляза Михаил, — и Той каза още, че ще въведе Природния Закон — Божия Закон — във всички свои владения и този Закон ще бъде върховен и ненарушим.

— Освен това — добави Гавраил, — Той каза, че с течение на времето ще създаде животни, които също ще подчини на действието на този Закон.

— Да — потвърди Сатаната, — и аз чух да казва това, но не Го разбрах. Какво значи „животни“, Гавраиле?

— А, че откъде да знам? Как можем да знаем ние? Това е някаква нова дума.

(Минават три века небесно време, които се равняват на сто милиона години земно време. Влиза Ангел-Вестоносец.)

— Господа, в момента Той създава животните. Ще благоволите ли да дойдете и погледате?

Те отидоха, видяха и се изпълниха с недоумение. Най-дълбоко недоумение — и Твореца забеляза това и рече:

— Питайте и аз ще ви отговоря.

— Божествений — каза Сатаната с дълбок поклон, — а за какво са те?

— За да установим по експериментален път принципите на поведението и морала. Наблюдавайте ги и се поучете.

Те бяха хиляди и при това пълни с енергия. Всички бяха заети, страшно заети — най-вече с взаимното си изстребление. След като ги изследва с един от най-силните микроскопи, Сатаната каза:

— Този голям звяр избива всички по-слаби, о, Божествений.

— Тигърът ли? Да, разбира се. Законът на неговата природа е свирепостта. Законът на неговата природа — това е Божият Закон. Тигърът не може да не му се подчини.

— Значи, като се подчинява на този закон, той не извършва никакво престъпление, о, Божествений?

— Не, той е напълно невинен.

— А ето тази кротка твар тук, о, Божествений, тя приема смъртта без съпротива.

— Заекът ли? Да, разбира се. Нему липсва смелост. Такъв е законът на неговата природа — Божият Закон. И той е длъжен да му се подчини.

— Значи, несправедливо ще бъде да искаме от него да отиде против собствената си природа и да окаже съпротива, о, Божествений?

— Да. Несправедливо би било да искаме от което и да е създание да въстава против собствената си природа — против Божия Закон.

Още дълго време Сатаната задава въпроси, а после каза:

— Паякът убива мухата и я изяжда; птицата убива паяка и го изяжда; дивата котка убива гъската, а... с една дума, всички се избиват взаимно. Накъдето и да се обърнеш, все убийства. Тук са безбройно множество твари и всички те убиват, убиват, убиват, всички те са убийци. И всички те са невинни, о, Божествений?

— Да, те са невинни. Такъв е законът на тяхната природа. А законът на природата е винаги Божи Закон. А сега... гледайте... вижте! Едно ново създание, при това шедьовър — *Човек!*

И се появиха рояци, тълпи, милиони мъже, жени и деца.

— А какво ще правите с тях, о, Божествений?

— Ще вложа във всеки отделен индивид в различни степени и отсенки всички онези разнообразни нравствени качества, които бяха разпределени поединично сред безсловесния животински свят — смелост, страхливост, свирепост, кротост, честност, справедливост, хитрост, вероломство, великодушие, жестокост, злоба, коварство, похот, милосърдие, жалост, безкористност, егоизъм, нежност, чест, обич, омраза, низост, благородство, вярност, двуличие, правдивост, лъжливост, — всеки човек ще получи всички тези качества и те ще представляват неговата природа. У някои възвишените прекрасни черти ще преобладават над лошите и такива хора ще се наричат добри; у други ще вземат връх лошите черти и такива хора ще се наричат лоши. Гледайте... вижте... те изчезват!

— Къде отидоха, о, Божествения?

— На Земята — и те, и всички техни събрата — животните.

— А какво е това Земя?

— Малко кълбо, което аз сътворих преди една-две ери. Вие го видяхте при взрива на световите и слънцата, които рукнаха от моята десница, но не сте му обърнали внимание. Човекът — това е експеримент, а останалите животни — друг експеримент. Времето ще покаже дали си заслужаваха труда. Демонстрацията завърши. Можете да се оттеглите, господа.

Изминаха няколко дни.

Те отговарят на продължителен период от време (ваше), тъй като един небесен ден се равнява на хилядолетие.

Сатаната се възхищаваше гласно от някои бляскави дела на Твореца — възхищение, зад което не бе трудна да се забележи ирония. Той правеше тези изказвания поверително, пред своите верни приятели — другите архангели, но някои от обикновените ангели го подслушаха и го обадиха на Ръководството.

Тогава Сатаната биде изгонен от небесните селения за един ден — един небесен ден. Той отдавна беше свикнал с подобни наказания, които го сполетяваха поради прекалено острия му език. Преди го напъждаха в Пространството, понеже нямаше къде другаде да го пратят, и той хвъркаше унило там сред вечната нощ и арктическия мраз; но сега той реши да намери Земята и да види как върви експериментът с Човешкия Род.

След известно време Сатаната писа — съвсем поверително — на свети Михаил и свети Гавраил какво е видял там.

ПИСМО ОТ САТАНАТА

Това е много странно място, необичайно и крайно интересно. Всички хора са луди, всички останали животни са луди, Земята е луда, а и самата Природа е луда. Човекът е едно малко чудо. В най-добрия си вид той напомня никелиран ангел от най-ниска категория, а в най-лошия си вид е нещо неизразимо, невъобразимо; и винаги, и навсякъде, и във всичко той е пародия. Но въпреки това съвсем невъзмутимо и искрено той нарича себе си „най-благородното Божие творение“. Говоря ви самата истина! И да не мислите, че тази идея му е хрумнала напоследък — той я изповядва векове наред и вярва в нея. Вярва в нея и никой от Човешкия Род не е забелязал досега колко смешна е тя.

Освен това — гледайте да не припаднете! — човекът се смята за любимец на Твореца. Той вярва, че Твореца се гордее с него, той дори вярва, че Твореца го обича, че има слабост към него, че не спи нощем, за да му се възхищава, да, да, и че бди над него и го предпазва от беди. Човекът се моли на Бога и си мисли, че той го слуша. Колко мило, нали? При това молитвите му са пълни с най-груби, нахални, безсрамни ласкателства и той си въобразява, че Твореца мърка от удоволствие, като слуша тези славословия. Всеки ден човекът се моли за помощ, милост и закрила, моли се с надежда и упование, въпреки че всичките му молитви остават без отговор. Но този всекидневен афронт, този всекидневен провал не го обезсърчават и той продължава да се моли най-невъзмутимо. Има нещо почти хубаво в това упорство. Сега пак гледайте да не припаднете: той си мисли, че ще отиде на небето.

Има платени учители, които го убеждават в това. Те го учат също, че има ад, където гори вечен огън, и че той ще отиде там, ако не спазва Заповедите. А какво са Заповедите? Много смешна работа. Ще ви разкажа и за тях по-нататък.

ПИСМО ВТОРО

„Всичко, което ви казвам за човека, е чиста истина.“ Ще ви моля да ме извините, ако понякога повтарям тези думи в моите писма; искам да се отнасяте сериозно към нещата, които ви разказвам, а чувствам, че ако аз бях на ваше място, а вие на мое, би ми било нужно такова напомняне, за да не се разколебае доверието ми. Защото всичко в човека изглежда необикновено в очите на един безсмъртен. Той гледа на всяко нещо по съвсем различен начин от нас, неговата представа за съотношението между явленията никак не прилича на нашата, а неговите понятия за ценностите дотолкова се отличават от нашите, че въпреки огромните ни умствени способности, дори и най-надареният от нас едва ли би могъл да ги проумее напълно.

Ето ви един пример: той е измислил рая, а не е допуснал в него най-висшата от всички наслади, екстаза, който всеки индивид от неговия род (както и от нашия) обича повече от всичко — половия акт.

Все едно да се откажеш от водата, когато загиваш в нажежена пустиня и някой те спаси и ти предложи да изпълни всичките ти желания, като по свой избор се откажеш само от едно от тях.

Измисленият от човека рай прилича на самия него: странен, интересен, поразителен, смешен. Честна дума ви казвам, в този рай не е намерило място нищо от това, което човекът *действително* *цени*. Неговият рай се състои изцяло от такива развлечения, към каквито тук, на Земята, човекът не проявява интерес, но въпреки това той е убеден, че в рая те ще му допаднат. Нима това не е любопитно? Нима не е интересно? И не мислете, че преувеличавам — съвсем не. Ще ви поясня.

Повечето хора не обичат да пеят, повечето хора не могат да пеят, повечето хора не могат да издържат повече от два часа, ако други пеят. Забележете това.

От сто души само двама могат да свирят на някакъв музикален инструмент, а от същите сто едва ли ще се намерят и четирима, които имат желание да се научат. Запомнете и това.

Много хора се молят, но малцина обичат молитвите. Само единици се молят продължително, останалите гледат да претупат молитвата.

Съвсем не всички черкуващи се обичат да ходят на черква.

За деветдесет и девет на сто от хората спазването на Съботния Ден е от скучно по-скучно задължение.

На две трети от богомолците неделната литургия им втръсва още на средата, а на останалите — преди да е завършила.

Най-радостният миг за всички настъпва, когато проповедникът вдигне ръце за благословия. Тогава можете да чуete как из цялата черква се разнася въздишка на облекчение, изпълнена с красноречива благодарност.

Всяка нация гледа отвисоко всички останали нации.

Всяка нация ненавижда всички останали нации.

Всички бели нации презират всички цветнокожи нации, независимо от оттенъка на цвета им и ги потискат, щом им се удаде възможност.

Белите не желаят да имат съприкосновение с „черните гадове“ и не сключват бракове с тях.

Те не ги допускат и в своите училища и черкви.

Целият свят ненавижда евреите и ги търпи само когато са богати.

Моля ви да запомните добре всички тези подробности.

По-нататък. Всички нормални хора не обичат шума.

Всички хора, и нормални, и ненормални, обичат разнообразието в живота. Еднообразието им омръзва бързо.

Всеки човек в зависимост от умствените способности, с които е надарен, постоянно упражнява своя мозък и тези упражнения представляват важна, ценна и съществена част от живота му. И най-неинтелигентният човек, както и най-интелигентният, има някаква способност и изпитва истинско удоволствие да я проверява, да я доказва и усъвършенства. Гаменчето, което превъзхожда другарчето си в игрите, така се въодушевява от своя талант и така старателно го развива, както и скулпторът, живописецът, музикантът, математикът и така нататък. Никой от тях не би се чувствал щастлив, ако не му дават възможност да проявява таланта си.

Сега вече имате всички факти. Разбрахте какво обичат хората и какво не обичат. Както казах, те сами са си измислили рая, без никаква

чужда помощ. Познайте сега на какво прилича този рай! И хиляда вечности да мислите, няма да познаете. И най-острият ум, известен на вас или на мен, не би се досетил, ако ще да мисли петдесет милиона хилядолетия. Но имайте търпение, аз ще ви кажа.

1. Преди всичко искам да ви напомня този удивителен факт, с който започнах, а именно, че човекът, подобно на безсмъртните, естествено поставя половия акт по-високо от всички други удоволствия, но въпреки това не го е допуснал в своя рай! А само мисълта за половото сношение е достатъчна, за да го възбуди. Удаде ли му се възможност да го извърши, той изпада в полуда и в това състояние е готов да рискува живота си, репутацията си, всичко — дори своя странен рай, — само и само да използва тази възможност и да достигне върховния миг. От младини до зряла възраст всички мъже и всички жени ценят съвкуплението повече от всички други удоволствия, взети заедно, и въпреки това, както вече казах, за него няма място в рая, там то е заменено с молитвата.

Да, хората ценят много високо половия акт и все пак, подобно на всички техни „блаженства“, той е жалка работа. Дори най-хубавият и продължителен акт трае невъобразимо кратко — искам да кажа, от наше гледище. А що се отнася до повтарянето му, човек е толкова ограничен, че... не, един безсмъртен не може да възприеме това. Ние, които изпитваме тази наслада и нейния висш екстаз без прекъсване в продължение на векове, не бихме могли нито да разберем, нито да се отнесем с необходимото съчувствие към човека, така беден откъм този чудесен дар, който, ако се владее, както ние го владеем, прави всички удоволствия да бледнеят пред него.

2. В човешкия рай *всички пеят!* Човекът, който на Земята не пее, там пее. Човекът, който на Земята не може да пее, там добива тази способност. И това всеобхватно пеене не е случайно, не е временно, а продължава без отдих; продължава по цял ден, всеки ден по дванадесет часа. *И никой не си отива*, въпреки че на Земята такова място би се опразнило за два часа. И пеят само псалми. Не, в същност пеят само един псалм. А думите му все едни и същи, най-много десетина на брой, и в псалма няма никаква рима, никаква поетичност: „Осанна, осанна, осанна. Господи Боже Саваот, ура, ура, ура, вззз, бум... а-а-а!“

3. Същевременно всички до един свирят на арфи — всички тези милиони и милиони! — въпреки че на Земята не биха се намерили и двадесет души на хиляда, които да свирят на музикален инструмент или да имат желание да се научат.

Представете си този оглушителен ураган от звуци — милиони и милиони гласове реват в хор, милиони и милиони арфи дрънчат едновременно! Кажете ми не е ли това отвратително, не е ли безобразно, не е ли ужасно?

И имайте пред вид, че целта на тези хвалебствени песнопения е да доставят удоволствие, да поласкаят, да изразят обожание. А искате ли да знаете кой е този, който на драго сърце търпи тези странни, тези налудничави възхвали? И не само ги търпи, но ги харесва, наслаждава им се, нуждае се от тях, *настоява* за тях? Не дишайте.

Това е Бог! Искам да кажа, Богът на човешкия род. Седи си Той на своя Престол, заобиколен от двадесет и четирима висши сановници и от други придворни, поглежда милионите и милиони вилнеещи поклонници, усмихва се, мърка и кима доволно на север, на изток, на юг. Бас държа, че в цялата вселена не е измисляна по-наивна и по-глупава картина.

Не е трудно да се разбере, че изобретателят на този рай не го е измислил самостоятелно, а е копирал от дворцовите церемонии на някоя нещастна монархия, забутана някъде из Ориента.

Всички нормални белокожи хора ненавиждат шума; и въпреки това те спокойно са приели този рай — без да се замислят, без да размишляват, без да вникват — и най-искрено желаят да отидат там. Благочестиви беловласи старци прекарват по-голямата част от времето си в мечти за щастливия ден, когато ще оставят всички земни грижи и ще се насладят на радостите на това място. И все пак не е трудно да се види колко нереално е то за тях и колко малко вярват те, че то съществува: никой от тях не се подготвя за голямата промяна, никой не се учи да свири на арфа, никой не пее.

Както вече разбрахте, това безподобно зрелище служи, за да се поднасят хвалебствия: хвалебствия чрез псалми, хвалебствия чрез метани. То заменя и „черквата“. Но тук, на Земята, хората не издържат твърде в черквата — най-много до час и четвърт, и то не по-често от веднъж седмично, сиреч неделя. На седем дни — един; и дори при това положение те не очакват с особено нетърпение този ден. А сега

представете си какво им обещава техният рай: черковна служба, която трае вечно, и Съботен Ден, който няма край! На хората бързо им омръзва дори тукашният кратък Съботен Ден, който се пада веднъж седмично, и въпреки това те жадуват той да продължи вечно; те мечтаят за това, те говорят за това, те си въобразяват, че мислят, че той ще им донесе радост — с трогателно простодушие те си въобразяват, че мислят, че ще бъдат щастливи в този рай.

И всичко това става, защото те въобще не мислят; те само си мислят, че мислят. А в същност не могат да мислят; на десет хиляди души няма и двама, които могат да мислят. А колкото до тяхното въображение... О, погледнете техния рай! Те го приемат, те го одобряват, те се възхищават от него. Това вече ви дава представа за умствените им възможности.

4. Изобретателят на техния рай е изсипал в него безразборно всички нации на Земята. Хем при абсолютно равенство, никой не стои по-високо или по-ниско от друг: те трябва да бъдат сговорни, трябва да живеят дружно, да се молят заедно, да свирят на арфи заедно, да пеят осанна заедно — бели, черни, евреи, всички без разлика. Тук, на Земята, всички нации се ненавиждат взаимно, а всяка ненавижда евреите, но независимо от това всеки благочестив човек обожава този рай и държи да отиде в него. Честна дума. А изпадне ли в свят екстаз, той си въобразява, че мисли, че отиде ли там, ще възлюби всички земни племена и ще ги прегръща, прегръща, прегръща!

Истинско чудо е това човекът! Бих искал само да знам кой го е измислил.

5. На всеки човек на Земята се пада известен дял разум — на кой по-голям, на кой по-малък; голям или малък, човек се гордее с него. И сърцето му прелива от радост, когато чува имената на великите мислители на човешкия род, и той обича да слуша за техните бляскави постижения. Защото той е от една кръв с тях и прославяйки себе си, те са славили и него. „Вижте на какво е способен човешкият ум!“ — възкликва човекът и изрежда имената на мъдреците от всички векове, сочи безсмъртните литературни произведения, които те са дали на света, чудесата на техниката, които те са измислили, и целия блясък, с който са увенчали науката и изкуството; пред тях той свежда глава като пред царе и им отдава най-дълбоката и най-искрената почит, на която е способно възторженото му сърце. Така той въздига ума над всичко

друго в своя свят, облича го в мантията на единствен и върховен властелин под небесния свод. А после измисля рая, в който няма и капчица разум!

Може би ви се вижда странно, необикновено, непонятно? И все пак всичко е точно така, както ви го казвам, колкото и невероятно да звучи. Този искрен поклонник на разума, който щедро отдава заслуженото на неговата велика роля тук, на Земята, е съчинил една религия и един рай, които не славят разума, не го почитат, не го обсипват с щедрости — в същност дори не споменават за съществуването му.

Навярно вече забелязахте, че човешкият рай е бил замислен и построен по напълно определен план и че в този план е било предвидено в рая да има до последната подробност всичко, което отвращава човека, и да няма едно-единствено нещо, което да му е приятно!

Да... и колкото повече се задълбочаваме във въпроса, толкова по-очевиден ще става този удивителен факт.

И тъй, забележете: в човешкия рай няма място за разума, няма никаква храна за него. Там той ще се разплуе за една година — ще се разплуе и ще завони. Ще се разплуе и ще завони и тогава ще се превърне в нещо свято. И слава богу, че е тъй, защото само един светец може да изтърпи радостите на подобен приют за малоумни.

ПИСМО ТРЕТО

Сигурно вече разбрахте, че човекът е странен екземпляр. В миналото той е изповядал (износил и захвърлил) стотици и стотици религии; в днешно време той също разполага със стотици и стотици религии и всяка година пуска в обръщение най-малко три нови.

Една от неговите основни религии се нарича Християнство. Ще ви я опиша в едри щрихи, смятам, че няма да ви е безинтересно. Тази религия е изложена подробно в една книга, която има два милиона думи и се нарича „Старият и Новият завет“. Но тя има и друго название — „Слово Божие“. Защото християните смятат, че всяко слово в тази книга е продиктувано от Бога — този, за когото вече ви говорих.

Това е много интересна книга. В нея има великолепна поезия; и няколко глупави басни; и няколко кървави исторически събития; и няколко полезни нравоучения; и много мръсотии; и купища лъжи.

Тази Библия е съставена предимно от откъси от други, по-стари библии, отживели времето си и превърнали се в прах. Ето защо тя, естествено, е лишена от всякаква оригиналност. Три-четири от най-внушителните и забележителни събития, описани в нея, са описани и в предишните библии; всички най-хубави предписания и норми на поведение също са заимствани от тях; в нея има само две нови неща: първо, адът и, второ, този неподобен рай, за който вече ви разказах.

Какво да правим? Ако повярваме, както вярват хората, че техният бог е измислил тези чудовищни неща, ще го обидим незаслужено; ако решим, че хората сами са ги измислили, ще обидим незаслужено тях. Неприятна дилема и в двата случая, защото нито той, нито те са ни сторили нещо лошо.

Но за да свършим с това, нека вземем страна. Нека приемем становището на хората и стоварим върху техния бог цялото това неприятно бреме — и рая, и ада, и Библията, и пр. Това може да изглежда несправедливо, може да изглежда нечестно, но ако си спомним техния рай, ако си спомним как той е претъпкан с неща, от

които човекът се отвращава, невъзможно е да повярваме, че той е измислен от хората. А когато ви разкажа за ада, съвсем ще се сбъркате и сигурно ще възкликнете: „Не, човекът не може да е измислил такова място нито за себе си, нито за който и да било друг; това е просто невъзможно!“

В тази наивна Библия се разказва за Сътворението. На какво — на вселената? Да, на вселената! И то за шест дни!

Това е направил Бог. Той не е употребил понятието вселена — то е по-съвременно. Цялото си внимание той съсредоточил върху Земята. Създал я за пет дни, а после? А после само за един ден направил двадесет милиона слънца и осемдесет милиона планети!

А за какво са му били те? За да снабди със светлина този свят-играчка. Това било единствената му цел, друга нямал. Едно от двадесетте милиона слънца (най-малкото) трябвало да осветява Земята денем, а останалите — да помагат на една от безбройните луни на вселената да смекчава мрака на земната нощ.

Очевидно той е вярвал, че милиарди трепкащи звезди ще осеят неговите новички небеса още в мига, в който слънцето за първи път се скрие зад хоризонта, а в същност нито една звезда не е затрепкала на черния свод, преди да изминат три и половина години от тази паметна седмица, изпълнена със забележителни дела^[1]. Едва тогава се е появила първата звездица и замигала сам-саменичка. След още три години се е появила втора. Двете мигали повече от четири години, преди към тях да се присъедини трета. В края на първото столетие в безкрайните простори на тези мрачни небеса са трепкали не повече от двадесет и пет звезди. В края на хилядолетието техният брой се е увеличил, но не толкова, че да представляват кой знае каква гледка. След един милион години само половината от сегашната небесна украса е изпращала своята небесна светлина до пределите, до които достига телескопът, а са били потребни още един милион години, за да може втората половина да последва примера на първата, както се казва на шаблонен език. Но тъй като по онова време не е имало телескопи, появата на тези светили е останала незабелязана.

Има вече триста години, откак астрономите християни знаят, че тяхното божество не е могло да създаде звездите в тези невероятни шест дни; но астрономите християни предпочитат да си мълчат по този въпрос. Също като свещениците.

В своята книга Бог не се скъпи в похвалите към великите си дела и им дава най-пищните определения, каквито може да намери, като по този начин намеква, че и самият той се прекланя — и то с пълно право — пред големите величини. И все пак той е създал милионите гигантски слънца, за да осветяват това мъничко, микроскопично кълбо, вместо да остави на тяхно разположение малкото слънце на това кълбо. В своята книга той споменава Арктур — сигурно го помните, нали ходихме веднаж там. Та Арктур е само една от нощните лампи на Земята! Това гигантско кълбо, петдесет пъти по-голямо от земното слънце, което в сравнение с него е като тиква пред катедрала!

Обаче в неделното училище и досега учат детето, че Арктур бил създаден само за да спомага за осветяването на Земята; детето пораста и продължава да вярва в това дори когато отдавна е открило, че работата не стои точно така.

Според тази книга и нейните служители Земята е само на шест хиляди години. Едва през последното столетие любознателните умове установиха, че нейната възраст е около сто милиона години.

И тъй за тези шест дни Бог сътворил човека и другите животни.

Той създал един мъж и една жена и ги поставил в красива градина заедно с други твари. Те си живеели там в мир и съгласие, радвайки се на вечна младост. Но ето че се случила беда. Бог бил предупредил мъжа и жената, че не бива да ядат плода на някакво дърво. И колкото и да е чудно, добавил, че ако ядат от него, непременно ще умрат. Казвам „колкото и да е чудно“, защото те още не били виждали смърт и сигурно не са могли да разберат какво е искал да каже. И нито той, нито някакъв друг бог би могъл да разтълкува на тези невежи деца за какво става реч, без да им приведе нагледен пример. Сама по себе си тази дума им е била непозната, както е непозната и на новороденото.

Не след дълго някаква змия ги потърсила за частен разговор и се появила пред тях, ходейки изправена, защото така ходели змиите по онова време. Змията им казала, че забраненият плод ще запълни празните им глави със знания. Тогава те изяли плода — нещо напълно естествено, понеже човекът е създаден любознателен, въпреки че свещеникът, подобно на Бог, комуто той подражава и чийто наместник е на Земята, си е поставил по начало за задача да пречи на човека да научи нещо полезно.

Адам и Ева изяли забранения плод и тозчас мътните им мозъци били озарени от ярка светлина. Те придобили знание. Какво знание, ще кажете, полезно ли? Не — просто узнали, че има нещо, което се нарича добро. И има нещо, което се нарича зло. И освен това се научили как се прави зло. Преди те не можели да правят зло. Затова всички техни постъпки до този миг били чисти, невинни и безгрешни. Но сега се научили да правят зло и да страдат от него. Сега придобили това, което Църквата нарича безценно съкровище — придобили Нравствено чувство. Това чувство, което отличава човека от звяра и го поставя по-високо от звяра. Но не по-ниско, както би могло да се предположи, защото в помислите си човекът е винаги мръсен и грешен, а звярът — чист и непорочен. Все едно да ценим повече неточния часовник от точния.

Църквата и досега счита Нравственото чувство за най-благородната придобивка на човека, макар да знае много добре, че Бог е имал крайно лошо мнение за това чувство и с присъщата си нескопосаност се е опитал да попречи на своите щастливи деца от градината да придобият това чувство.

И тъй Адам и Ева вече знаели какво е зло и как се прави то. Те се научили как се вършат всевъзможни лоши неща, между които и най-главното — това, което и Бог имал пред вид на първо място. Става дума за изкуството и тайната на половото сношение. За тях то било великолепно откритие и те престанали да се шляят безцелно из градината и с жар се отдали на това ново занимание — горките, нали били така млади и възторжени!

Тъкмо по средата на едно такова занимание те чули Бог да се разхожда между храстите — той имал такъв навик след обяд — и примрели от страх. Защо? Защото били голи. Преди те не съзнавали, че са голи. Било им все едно, както и на Бог.

В този паметен миг се родила безнравствеността, която някои хора оттогава ценят повече от всичко, въпреки че доста ще се затруднят, ако ги попитате защо.

Адам и Ева се появили на света голи, непознаващи срама — голи и с чисти души; и така са идвали и идват на света всички техни потомци. Идват голи, непознаващи срама, с неопетнени души. Идват нравствени. Безнравствеността и покварената мисъл те трябва да възприемат отвън — няма друг начин. Първият дълг на майката

християнка е да поквари мисълта на своето дете и тя никога не забравя този дълг. Нейното синче пораста, става мисионер и отива при простодушните диваци или при цивилизованите японци, за да покварява мисълта им. И тогава те стават безнравствени, започват да крият телата си под дрехи, престават да се къпят заедно.

Условността, наричана неправилно нравственост, няма единна мярка и не може да има, защото тя противоречи на природата и разума, следователно е изкуствено създадена и подчинена на всякакви капризи и всякакви нездрави приумици. Така например в Индия благовъзпитаната дама покрива лицето и гърдите си, а краката остават голи до самите бедра, докато благовъзпитаната европейска дама покрива краката си, а открива лицето и гърдите. В страни, населени е простодушия диваци, благовъзпитаната европейска дама свиква бързо с пълната голота на туземците и тя престава да ѝ се струва срамна. През осемнадесети век някакви френски граф и графиня — хора, високо културни и несвързани с родство — се озовали след корабкрушение на необитаем остров само по нощници, но скоро останали и без тях. И се срамували от голотата си цяла седмица. Но след това тя престанала да ги смущава и те не ѝ обръщали внимание.

Вие не сте виждали облечен човек, нали? Е, не сте загубили много. Но да се върнем към Библията. Вие, естествено, ще предположите, че Бог не е изпълнил заканата си и че невинните Адам и Ева са останали ненаказани, защото не те са създали себе си, не те са създали своя характер, пориви и слабости и следователно от тях не бива да се иска невъзможното, те не са длъжни да отговарят за своите постъпки. Но ще останете изумени, като ви кажа, че заплахата все пак е била изпълнена. Адам и Ева били наказани и това злодеяние и до ден-днешен намира горещи защитници. Смъртната присъда била приведена в изпълнение.

Както забелязвате, единственият виновник за постъпката на тази двойка е избягнал наказанието; и не само го избягнал, но станал палач на невинните.

В нашата родина ние, разбира се, можем да се присмеем на такъв морал, но тук това би било нетактично. Мнозина от хората имат способността да разсъждават, но стане ли дума за религията, никой не използва тази способност.

Най-добрите умове ще ви кажат, че щом човек е заченал дете, той е морално задължен да полага нежни грижи за него, да го закриля от бедни, да го предпазва от болести, да го облича, да го храни, да понася търпеливо неговите лудории, да го наказва милостиво и само за негово добро и никога, при никакви обстоятелства да не го подлага на безсмислени мъчения. Ден и нощ Бог се отнася със земните си чада обратно на тези препоръки и въпреки това същите най-добри умове горещо оправдават неговите престъпления, защищават ги, извиняват ги и въобще отказват да ги считат за престъпления, защото ги извършва Той. Нашата родина е интересна, но в нея няма нищо, което да е макар и наполовина интересно в сравнение с човешкия разум.

И тъй Бог прогонил Адам и Ева от райската градина, а след време ги и довършил. И то само защото не се подчинили на една заповед, която той не е имал право да издава. Но както ще се убедите по-нататък, той не се спрял дотук. Той има един морален кодекс за себе си и съвсем друг за своите деца. Той изисква от децата си да се отнасят справедливо и кротко с престъпниците и да им прощават до седемдесет и седем пъти, но сам никога не се отнася нито справедливо, нито кротко, не е простил на тази невежа млада двойка дори първата ѝ простъпка и не е казал: „Е, този път ви прощавам, давам ви възможност да се поправите.“

Тъкмо обратното! Той решава да накаже всички потомци на Адам и Ева от века и до века за една нищо и никаква простъпка, извършена много преди тези потомци да са били родени. И ги наказва до ден-днешен. Милостиво ли? О, не, със зверска жестокост.

Вие, разбира се, не допускате, че такова същество може да бъде обсипано с похвали. Но не се самоуспокоявайте: тук го наричат Всесправедлив, Всеправеден, Всеблаг, Всемиловит, Всеопрощаващ, Всеискрен, Вселюбец, Източник на всички нравствени закони. Тези иронични комплименти се произнасят всекидневно по цял свят. Но хората не схващат тяхната ирония. Не, те ги произнасят съвсем сериозно, без никаква подигравка.

[1] Нужни са три и половина години, за да може светлината на най-близката звезда (61 от Лебеда) да достигне Земята, изминавайки по 186000 мили в секунда. Арктур е сияла 200 години, преди лъчите ѝ

да достигнат Земята. Най-отдалечените звезди стават видими след хиляди и хиляди години. (М. Т.) ↑

ПИСМО ЧЕТВЪРТО

И тъй Първата Двойка напуснала рая, преследвана от проклятие — вечно проклятие. Те били лишени от всички радости, които познавали преди Грехопадението, и все пак се чувствали богати, защото сега имали една радост, която струвала повече от всички други: вече познавали Висшето Изкуство.

Те най-усърдно се занимавали с него и били щастливи. Този път божеството им заповядало тъй. И те се подчинили. Добре, че забраната била махната, защото те и без това щели да се занимават с това изкуство, ако ще сто божества да бяха го забранили.

Резултатите не закъснели. Във вид на Каин и Авел. А те имали сестри. И знаели какво да правят с тях. Това довело до нови резултати. Каин и Авел родили няколко племенници и племеннички. Те на свой ред родили няколко втори братовчеди. Оттук нататък уточняването на родствените връзки става все по-трудно и опитите в тази насока били изоставени.

Приятният труд по заселването на Земята продължавал от век на век, и то при висока производителност, защото в онези щастливи дни представителите на двата пола владеели Висшето Изкуство дори на такава възраст, когато по всички правила би трябвало да са отишли в гроба още преди осемстотин години. Слабият пол, нежният пол, прелестният пол несъмнено е бил тогава в най-добрата си форма, защото привличал погледите дори на боговете. Истински богове. Те слизали от небесата и прекарвали чудни мигове с тия жарки, млади хубавици. Това е описано в Библията.

С помощта на тези чуждестранни гости населението на Земята растяло, растяло, докато достигнало няколко милиона. Ала Бог се разочаровал от хората. Не му харесвал техният морал, който в някои случаи наистина не бил по-добър от неговия. И въобще представлявал доста точно копие на неговия. Много лоши били хората и като не знаел как да ги превъзпита, Бог решил да ги унищожи. Това е единственото наистина просветено и достойно хрумване, което Библията му

приписва, и то би могло да затвърди навеки неговата репутация, ако той би го осъществил. Но Бог винаги е бил несериозен — въпреки рекламата, която си прави — и добрите му намерения се провалили. Той се гордеел с човека; човекът бил най-съвършеното му изобретение, човекът бил най-големият му любимец (ако не се смята мухата) и той не можел да се раздели с него завинаги; ето защо накрая решил да остави нещо за мостра, а останалите да издави.

Типична за него постъпка. Той бил създал всички тези негодници и единствено той носел отговорност за тяхното поведение. Нито един от тях, взет отделно, не заслужавал смърт. Но съвсем правилно било да се унищожат всички, още повече, че тяхното сътворение било само по себе си нечувано престъпление, а да ги остави да се размножават и занапред, би означавало да върши ново престъпление. Но пък би било нечестно и несправедливо да се проявява снизходителност към любимците — трябвало да бъдат издавени или всички, или никой. Ала той не искал това; решил, че непременно трябва да остави половин дузина за разплод. Не бил в състояние да предвиди, че новото човечество отново ще се превърне в измет, защото бил Всевиждащ само в собствените си реклами.

И тъй Бог решил да запази Ной и семейството му и подготвил изстреблението на всички останали хора. Той направил проект за Ковчег, а Ной се заел да го строи. Нито един от двамата не бил строил Ковчег преди това, те изобщо нямали представа от ковчези, тъй че можело да се очаква нещо уникално. И така излязло. Ной бил земеделец и макар да знаел за какво е нужен Ковчегът, съвсем не можел да прецени отговарят ли размерите му на нуждите (а те, естествено, не отговаряли), но предпочел да не търси съвет от никого. Бог и не помислил, че Ковчегът може да се окаже тесен, и продължил проектирането наслуки. В края на краищата се получил съд, който не отговарял на изискванията, и светът и до ден-днешен пати от това.

Ной построил Ковчег. Положил всички усилия да го построи колкото е възможно по-добре, но изпуснал редица съществени неща. Ковчегът нямал нито рул, нито платна, нито компас, нито помпи, нито морски карти, нито лот^[1], нито котви, нито корабен дневник, нито осветление, нито вентилация, а що се отнася до товарните трюмове, които са най-важното — по-добре да не говорим за тях. Ковчегът щял да се носи по морето цели единадесет месеца и следователно му бил

нужен такъв запас от прясна вода, с която да се напълнят два ковчега, но никой не се погрижил за допълнителен ковчег. Морска вода не биха могли да използват, защото тя е солена, а знаем, че такава вода не могат да пият нито хората, нито сухоземните животни.

А трябвало да се запази не само мостра от човека, но и търговски мостри от другите животни. Нека ви кажа, че когато Адам изял ябълката от Градината и се научил как да се плоди и размножава, другите животни, наблюдавайки Адам, също усвоили това изкуство. Много хитро и предвидливо от тяхна страна, защото по този начин те извлекли от ябълката всичко, което било полезно в нея, без да я вкусват, и затова не се заразили от пагубното нравствено чувство — прародител на всяка безнравственост.

[1] Лот — уред за измерване на водна дълбочина. — Б.пр. ↑

ПИСМО ПЕТО

Ной започнал да събира животните. Той трябвало да има по един чифт от всички твари, които ходели, пълзели, плавали или летели в света на живата природа. Колко време му е било необходимо, за да събере тварите, и колко му е струвало това, можем само да гадаем, тъй като няма писмени данни за тези подробности. Когато Симах решил да въведе младия си син в светския живот на императорския Рим, той изпратил свои слуги в Азия, Африка и къде ли не, за да събират диви зверове за цирковите зрелища. Цели три години били нужни на слугите му, за да съберат тези животни и да ги доставят в Рим. Както се досещате, става дума само за четириноги и алигатори — никакви птици, нито змии, нито жаби, нито червеи, нито въшки, нито плъхове, нито бълхи, нито кърлежи, нито гъсеници, нито паяци, нито мухи, нито комари, — нищо, освен най-прости и обикновени четириноги и алигатори, и то само такива четириноги, които стават за битка на арена. И все пак, за да събере само тези животни, били нужни, както вече казах, цели три години, а разходите за покупката на животните и превоза им и за заплатите на слугите възлезли на четири милиона и петстотин хиляди долара.

И колко животни е събрал Симах? Неизвестно. Във всеки случай по-малко от пет хиляди, защото това е най-големият брой животни, събирани някога за римските зрелища, и тази колекция принадлежала на Тит, а не на Симах. Но тия две зверилници представлявали детска играчка в сравнение със зверилницата на Ной. Той трябвало да събере 146 000 вида птици, зверове и сладководни животни и над два милиона екземпляра насекоми.

Хиляди от тези животни се ловели много трудно и ако Ной не бил махнал с ръка и не се отказал овреме от това занимание, сигурно и досега щеше да се поти, както се говори в книгата на Левит. Разбира се, не искам да кажа, че Ной изобщо зарязал работата. Не, съвсем не. Той просто наловил толкова твари, колкото можел да побере Ковчегът, след което престанал да лови.

Ако още от самото начало е имал представа за размаха на предстоящата работа, той би разбрал, че ще му е необходима цяла флота ковчези. Ала Ной не знаел колко вида твари има на Земята. Не знаел това и неговият Шеф. Ето защо той не взел в Ковчеза нито кенгуру, нито опосум, нито птичечовка и останал без много други незаменими дарове, които любещият Творец бил създал за човека, но после ги забравил, понеже те отдавна се били замъкнали в онази част на Земята, която той никога не бил виждал и за която нямал никаква представа.

Така тези твари избягнали на косъм смъртта. Спасила ги проста случайност. Водата не стигнала дотам. Вода имало само колкото да се наводни едно кътче от земното кълбо — останалата част не била известна по него време и се смятало дори, че тя не съществува.

Обаче събитието, което в последна сметка накарало Ной да прекрати окончателно събирането на зверовете — още повече, че имало вече достатъчно за практически цели, а останалите можел да остави да изгинат, — се случило през последните дни: пристигнал един развълнуван странник с най-тревожна вест. Той съобщил, че се бил установил на лагер между някаква планина и долина на разстояние от шестстотин мили и там станал свидетел на поразително зрелище: както си стоял на края на една урва пред широка долина, изведнъж забелязал откъм другия край на долината да се надига тъмно море от странни животни. Не след дълго те минали край него с блъскане, бърхане, вой, прърхане — отвратителна огромна маса от безредна плът! Ленивци като слонове; жаби като крави, мегалотерий — огромно чудовище — със своя харем; гущери, гущери, гущери, група след група, семейство след семейство, вид след вид, по сто фута дълги, по тридесет фута високи и два пъти по-злии; един от тях така плеснал с опашката си напълно безобидния сименталски бик, че той излетял на триста фута във въздуха, а после тупнал в краката на човека и начаса издъхнал. Непознатият казал, че тези исполински зверове били чули за Ковчеза и идвали насам. Идвали да се спасят от потопа. Идвали не на двойки, а на цели стада: те не знаели, обяснил непознатият, че за пасажери се допускат само двойки от всеки вид и въобще нямали намерение да се съобразяват с правилата — или трябвало да ги вземат на Ковчеза, или щели да потърсят сметка от капитана. Човекът казал, че Ковчезът не би могъл да побере и половината от тях; освен това те

идвали гладни и щели да изядат всичко, включително зверилницата, Ной и семейството му.

Библията премълчава всички тези факти. В нея няма да намерите и намек за тях. Цялата работа е потулена. Не се споменават дори имената на тези огромни животни. Това показва, че когато хората се отнасят недоброръчно към някое условие на даден договор, те успяват да премълчат това при всички случаи, дори в Библията.

От тези могъщи животни човек би имал неоценима полза днес, когато транспортът е толкова скъп и недостатъчен, но те са загубени. Безвъзвратно загубени по вина на Ной. Издавили се до едно. Някои още преди осем милиона години.

И тъй, когато непознатият разкрил всичко това, Ной разбрал, че ще е по-добре да офейка, преди да са се появили животните. Той искал да отплува незабавно, но мебелите и бояджиите, които гласели гостната на мухите, имали да довършват последните подробности, та Ной загубил един ден. После загубил още един, докато натовари мухите на борда — те били шестдесет и осем милиарда, но въпреки това Бог се опасявал, че може да се окажат недостатъчни. И още един ден бил загубен за натоварването на четиридесет тона първокачествени нечистотии за храна на мухите.

Едва тогава Ной най-сетне отплувал — и то тъкмо навреме, защото Ковчегът още не бил изчезнал от хоризонта, когато чудовищата се появили на брега и техните вопли се слели с воплите на безброй бащи, майки и уплашени дечица, които под поройния дъжд се били вкопчили за заливаните вече от вълните скали и молели за помощ Всесправедливия, Всеопрощаващия, Всемиловичия Създател, който не бил откликнал нито на една молитва, откакто тези скали били изградени частица по частица от пясък, и няма да откликне, докато вековете отново не ги превърнат в пясък.

ПИСМО ШЕСТО

На третия ден по пладне се разбрало, че една от мухите е забравена на брега. Обратният път се оказал дълъг и труден поради липсата на карта и компас и поради изменението на бреговата линия — непрекъснато надигащите се води залели познатите ниски места, а на високите придавали неузнаваем вид. Но след шестдесет дневно упорито търсене мухата най-после била намерена и качена на борда под звуците на хвалебствен, благодарствен псалм, при което семейството на Ной стояло със свалени шапки в знак на уважение към нейния божествен произход. Мухата била уморена, измъчена и доста измокрена, но иначе състоянието ѝ било задоволително. Хората гинели масово от глад по голите планински чукари, но тя не пострадала от липса на храна, защото могла да яде колкото ѝ душа иска от безбройните гниеци трупове. Така благодарение на Провидението това свещено хвъркато било спасено.

Благодарение на Провидението. Точно тъй. Защото мухата била забравена на брега неслучайно. Не, тук имало пръст Провидението. Случайности въобще няма. Всичко, което става, става с някаква цел. Всяко събитие е предвидено още откак свят светува, всяко събитие е предопределено още откак свят светува. Още в зората на Сътворението Господ бил предвидил, че Ной, обзет от смут и паника при мисълта за приближаващите гигантски изкопаеми, ще отплува преждевременно, лишен от някоя безценна болест. Той щял да разполага с всички останали болести, които после би могъл да разпредели между новите човешки племена при появяването им на бял свят, но щяла да му липсва една от най-хубавите — тифусът, болест, която при особено благоприятни условия може да превърне болния в развалина, без да го убие; болест, при която той може да оцелее и да живее още дълго като сакат, глухоням, слепец и полуидиот. Домашната муха е главният разпространител на тифуса и само тя е далеч по-способна и струва далеч повече от всички станали сеячи на този страшен мор. Тъй по предопределение още открай време тази муха трябвало да остане на

брега, за да намери някой тифозен труп, да се нагълта със зараза, да обере с крачката си повече микроби и да ги пренесе в отново населения свят за по-нататъшна работа. Благодарение на тази муха през изтеклите оттогава векове милиарди хора са се изпотръшкали болни, милиарди осакатени са влачели с мъка остатъка от своя живот, милиарди гробове са се изпълнили с мъртъвци.

Страшно трудно е да се разбере характерът на библейския Бог — толкова много противоречия има в него: вятърничаво непостоянство и желязна твърдост; сладникаво абстрактни поучения и конкретни пъклени дела, мимолетни прояви на доброта, изкупвани с постоянна злоба.

Обаче, след като си поблъскате главите, все пак ще стигнете до ключа към неговия характер и в края на краищата ще добиете известна представа за него. С някаква странна, детинска, поразителна наивност той сам ви дава този ключ. Това е завистта!

Сигурно сте зашеметени. Вече знаете (за това ви писах в едно от предишните писма), че хората решително смятат завистта за нещо лошо — характерен белег на дребните душици, черта, присъща на *всички* дребни душици, от която въпреки това и най-дребните душици се срамуват; и когато ги обвините, че притежават тази черта, те се обиждат и се мъчат лицемерно да опровергаят обвиненията.

Завист! Не забравяйте това, имайте го наум. Това е ключът. С негова помощ по-нататък ще можете поне отчасти да разберете Бога; без този ключ е невъзможно да го разберете. Както вече казах, самият той открито подава на всички този разобличителен за него ключ. Най-наивно, откровено, без никакво смущение той заявява: „Аз съм Господ, Бог твой, Бог ревнител“ — с други думи, завистник.

Съгласете се, че е все едно да кажеш: „Аз съм Господ, Бог твой — дребна душица, дребен Бог, който се дразни от най-дребните неща.“ В гореспоменатите думи се крие предупреждение: за него е непоносима мисълта, че някой друг бог може да получи, макар и част от комплиментите, с които го обсипва в неделя това смешно, нещастно човешко племе. Той не иска да дели с никого тези комплименти. Той ги ценя. За него те са цяло богатство — както са за зулуса тенекиените пари.

Но чакайте, аз съм несправедлив към него; представям ви го в невярна светлина; предубеждението ме кара да говоря неверни неща.

Той не е казал, че иска за себе си всички похвали, той не говори, че изобщо не желае да ги дели с други богове. Той казва само: „Да нямаш други богове *пред* мен.“

Това е съвсем друга работа и трябва да призная, че го поставя в много по-добра светлина. Богове имало в изобилие, както казват, горите гъмжали от тях, а той искал само да го поставят наравно с другите — не по-високо, но не и по-ниско. Той с готовност се съгласил другите богове да оплодяват земните девици — но при същите условия, каквито би поискал самият той. Държал да го смятат за равен на тях. За това той настоява ясно и недвусмислено: не иска други богове *пред* себе си. Нека те вървят в една редица с него, но никой от тях да не излиза начело — и той самият няма такива претенции.

Но да не мислите, че той се е придържал докрай към това честно и почтено становище? Съвсем не. На лошите си решения той можел да държи вечно, а добрите не спазвал и месец. Не след дълго той се отметнал от думите си и преспокойно се обявил за единствен бог в цялата вселена.

Както вече ви казах, ключът към всичко е неговата завист; тя играе главна роля в цялата негова история. Това е плътта и кръвта на неговия душевен мир, основният камък на характера му. И най-малката дреболия може да го изкара извън кожата и да помрачи разсъдъка му, стига само да засегне неговата ревнива завист! Тя пламва незабавно и при най-малкото подозрение, че някой се готви да влезе в конкуренция с монопола на неговата божественост. Страхът, че Адам и Ева, вкусили вече плода на Дървото на Познанието, ще станат „като богове“, дотолкова разпалил неговата завист, че той загубил здравия разум и не само не могъл да се отнесе честно и милостиво към тези нещастни създания, ами продължил с престъпна жестокост да излива своя гняв и върху тяхното невинно потомство.

И до ден-днешен разсъдъкът му още не се е оправил от това сътресение; оттогава като кошмарен сън го преследва манията за отмъщение и той е изчерпал цялата си природна изобретателност, за да измисля какви ли не страдания, беди, унижения и нещастия, че да трови краткия живот на потомците на Адама. Помислете само колко болести е измислил той за тях! Безчет. Нито един учебник не може да изреди всички. И всяка от тези болести е капан, заложен за някоя невинна жертва.

Човекът е машина. Машина-автомат. Тя се състои от хиляди сложни, деликатни механизми, които изпълняват хармонично и безупречно своите функции съобразно особени закони, над които човек няма нито власт, нито контрол. И за всеки от тези хиляди механизми Твореца е измислил по един враг, чиято задача е да пречи на механизма, да не му дава да работи, да го поврежда, да му причинява болки, докато накрая го унищожи напълно. И твърдят, че той не е пропуснал нито един механизъм.

Тези врагове преследват човека от люлката до гроба; те не знаят отдих ни денем, ни нощем, те са цяла армия, организирана армия; армия, която обсажда; армия, която щурмува; армия бдителна, надъхана, безпощадна; армия, която се бие безспир и не признава примирие.

Тя настъпва на взводове, на роты, на батальони, на полкове, на бригади, на дивизии, на корпуси, а понякога се хвърля върху човечеството с всички свои части наведнъж. Това е „Великата армия“ на Твореца и той е нейният главнокомандуващ. Над нея, предизвиквайки слънцето, се развяват мръсните ѝ знамена с девизи: „Бедствие“, „Болест“ и така нататък.

Болест! Това е главният отряд, който никога не отстъпва и унищожава всичко по пътя си! Той напада младенца още щом се роди; страданията идват едно след друго: коклюш, шарка, заушка, стомашни разстройства, никнене на зъби, скарлатина и други специалитети за деца. Този отряд преследва детето, докато то стане юноша, за който има в запас други специалитети. Той преследва юношата, докато достигне зряла възраст, после старост и накрая го сваля в гроба.

След като имате всички тези факти, помъчете се да отгатнете с какво галено име човекът се обръща най-често към този свиреп главнокомандуващ. Аз ще ви помогна, само няма да се смеете: „Татко наш, който си на небето.“

Странни са пътищата на човешката логика. Християнинът изхожда от следната ясна, определена, неизменна и недвусмислена предпоставка: Бог е *всезнаещ и всемогъщ*.

От това следва, че Бог предварително знае всичко, което има да става, и че нищо не може да стане без негово позволение, нищо не може да стане, ако той реши да го предотврати.

Това е достатъчно ясно, нали? Следователно Твореца носи отговорност за всичко, което става в света.

Християнинът признава това и го пише в курсив. Признава го с вдъхновение, с възторг.

После, след като е стоварил върху Твореца отговорността за всички гореспоменати страдания, болести и нещастия (които Твореца би могъл да предотврати), умникът християнин най-наивно го нарича „Татко наш“!

Всичко е точно тъй, както ви го казвам. Човекът дава на Твореца всички черти, присъщи на демона, а после стига до заключението, че демон и баща е едно и също! Но той веднага би отрекъл, че едни умопобъркан злодей и директорът на неделното училище са по същество едно и също нещо. Е, какво ще кажете за човешкия разум? Ако според вас изобщо съществува човешки разум?

ПИСМО СЕДМО

Ной и семейството му се спасили — друг е въпросът дали са имали някаква полза от това. Правя тази уговорка, защото още не се е намерил разумен шестдесетгодишен човек, който да се съгласи да изживее отново живота си. Или живота на някой друг. Ной и семейството му се спасили наистина, но не се чувствали особено добре, защото били пълни с микроби. Пълни чак до веждите; набъкани с тях; набъбнали от тях; надули се като балони. Това било крайно неприятно, но какво да се прави — трябвало да се спасят достатъчно количество микроби, за да осигурят на бъдещото човечество смъртоносни болести, а на борда имало само осем души, които да служат за убежище на микробите. Микробите били най-ценният товар на Ковчега, Твореца най се тревожел за тях, те най му били на сърцето. Той бил наредил да им се осигури питателна храна и приятна обстановка. Микроби за тифус, микроби за холера, микроби за бяс, микроби за тетанус, микроби за туберкулоза, микроби за черна чума и още стотици подобни аристократи, най-любими създалия на Твореца, златни носители на неговата любов към човека, благословени дарове от нежния баща за неговите деца — всички те трябвало да бъдат обкръжени от разкош и да получават най-изискани ястия. И те били настанени в най-отбраните покои, каквито можело да се намерят във вътрешностите на Ной и семейството му: в белите дробове, в сърцето, в мозъка, в бъбреците, в кръвта, в червата. Особено в червата. Любим техен курорт станало дебелото черво. Там се събирали безчислени, милиарди микроби, работели, пирували, пълзели и пеели хвалебствени и благодарствени псалми; при тихи ноци се чувал лекият отглас от техните песнопения. Дебелото черво било всъщност техният рай. Те така се натъпкали в него, че то станало твърдо като газопровод. И микробите се гордеели с това. В своя главен псалм те с благодарност намекуват за него:

*О, запек, запек, радост,
ти за нас си рай блажен.
Черва, славете до безкрай
Твореца в тоя ден!*

Неудобствата на Ковчега били много и най-различни. Ной и семейството му трябвало да живеят сред какви ли не зверове, да дишат тяхната воня, а ушите им глъхнели от техния неистов рев и вой; да не говорим за допълнителните неудобства за дамите, които, накъдето и да обърнели глави, виждали как хиляди от тези твари се оплождат и размножават. А мухите! Те се носели на облаци навсякъде и не давали мира на Ной и семейството му. Сутрин те се събуждали преди всички други животни, а вечер заспивали последни. Но не бивало да ги убиват, не бивало дори да ги докосват, защото те били свещени, имали божествен произход и били любимци на Бога, най-големите му галеници.

С течение на времето останалите животни щели да бъдат разпръснати по Земята: тигрите — в Индия, лъвовете и слоновете — в безлюдните пустини и глухите гъстащи на джунглите, птиците — из безкрайните въздушни простори, насекомите — в една или друга област в зависимост от техните наклонности и нужди. Но мухата? Тя няма националност; тя се чувства у дома си във всяка страна, цялото земно кълбо е нейно владение, всички живи твари са нейна плячка, за всички тях тя е бич и палач.

А за човека тя е божествен посланик, пълномощен министър, специален представител на Твореца. Тя витае над люлката на младенеца, лази по гуреливите му клепки, бръмчи около него, хапе го и му досажда, лишава го от сън, а уморената му майка — от сетни сили, които тя хаби в дългите бдения, мъчейки се да запази рожбата си от преследванията на тази чума. Мухата тормози болния в дома му, в болницата, дори на смъртния одър. Не дава покой на човека по време на ядене, като преди това е лазила по хора, страдащи от някоя отвратителна, неизлечима болест, завирала се е по техните рани, набирала е с краката си милиони смъртоносни микроби; а после идва на трапезата на здравия човек и ги изтърсва върху масата, посира хляба му с тифозни микроби. Домашната муха носи повече страдания

и унищожава повече хора, отколкото цялата останала сган Божи вестители на печал и смърт.

Сим бил пълен с анкилостоми. Просто удивително е с какво старание и вещина Твореца е изучил великото изкуство да прави човека нещастен. Вече споменах, че той е изобретил специален враг за всяка част на човешкия организъм, без да пропусне нито една, и това е самата истина. Много бедняци са принудени да ходят боси, защото нямат пари за обувки. Твореца и тук е използвал удобния случай. Нека ви кажа между другото, че той никога не забравя бедняците. Деветдесет на сто от изобретените от него болести са предназначени за бедняците и винаги достигат местоназначението си. Богатите получават само остатъците. Не мислете, че говоря наизуст, съвсем не: огромната част от болестите, изобретени от Бога, са създадени специално, за да тровят живота на бедните. Това може да ви подсказе и фактът, че при проповед в черквата свещеникът най-често величае Твореца като „Приятел на бедняка“. Разбира се, в похвалите, отправяни към Твореца в черквата, никога няма и следа от истина. Най-неумолимият и неукротим враг на бедните е техният Небесен Баща. А единственият им истински приятел — това е техният събрат човекът. Той им съчувства, той ги жали и доказва това с дела. Той всякога гледа да облекчи страданията им, а при всички случаи заслугата се приписва на Небесния Баща.

Точно такъв е случаят и с болестите. Щом науката изкорени някоя болест, която вярно е работила за Бога, заслугата се приписва на същия този Бог и от всички черковни амвони гръмва рекламен хор от възторжени похвали — вижте колко добър е Той! О, да, това е *Негово* дело. Може да го е забавил с хиляди години. Но нищо, Църквата уверява, че той непрекъснато е мислил за това. Когато на някой народ му дойде до гуша и смъкне вековната тирания и освободи страната си, Църквата бърза да обяви възторжено, че това е Божие дело, и приканва богомолците да коленичат и да отправят благодарствени молитви. И от амвона се чуват прочувствени думи: „Нека тираните знаят, че Окото, което никога не заспива, ги следи, и нека помнят, че Господ, Бог наш, няма вечно да бъде търпелив, а в уречения ден ще стовари връз тях бурята на своя гняв.“

Църквата забравя само да спомене, че от него няма по-бавен в цялата вселена; че той може да затвори своето незаспиващо Око и

никой няма да забележи разликата, защото на това Око му е нужен цял век, за да види неща, които всяко друго око може да забележи за една седмица; че в цялата история няма случай, когато той *първ* да се е сетил за някое благородно дело — напротив, той винаги се сетя със закъснение, след като някой друг е замислил и осъществил това дело. Едва тогава се явява той и обира дивидентите.

И тъй — това било преди шест хиляди години — Сим бил пълен с анкилостоми. Микроскопични, невидими с просто око. Всички смъртоносни Божии сеячи на болести са невидими. Хитро хрумване. Благодарение на това в течение на хиляди години човек не е бил в състояние да разбере първопричината на болестите и всичките му опити да ги победи отивали напразно. Едва напоследък науката е успяла да разкрие някои от подлите хитрости на Бога.

Една от последните благословени победи на науката е откриването и опознаването на тайния убиец, наречен анкилостома. Негова жертва са най-вече босоногите бедняци. Той се крие и дебне в пясъка на тропическите области и си прогизва път през незащитените крака на бедняка.

Анкилостомата е била открита преди две-три години от един лекар, който дълго и търпеливо изучавал нейните жертви. Болестта, причинявана от този глист, е вършила своето гнусно дело на Земята още от времето, когато Сим слязъл на Арарат, но никой не подозирал изобщо, че това е болест. Заболелите от нея били считани за *лентяи* и затова ги презирали и ги подигравали, вместо да ги съжаляват. Анкилостомата е особено подло и нечестно произведение, вършило безпрепятствено подмолната си работа в течение на векове; но сега този лекар и неговите помощници ще го изкоренят завинаги.

И, естествено, зад този лекар стои Бог. Той е разсъждавал по този въпрос цели шест хиляди години, но не е могъл да вземе окончателно решение. И все пак идеята за унищожаването на анкилостомата е негова. Той за малко не я осъществил преди Д-р Чарлс Уордъл Стайлс. Но във всеки случай е успял да си присвои лаврите за това откритие. В такива случаи той винаги успява.

Унищожаването на болестта ще струва един милион долара. Може би Бог тъкмо се е готвел да пожертва тази сума, но както обикновено човекът го е изпреварил. Този човек е мистър Рокфелер. Той е дал милиона, но както обикновено лаврите ще обере друг. В

тазсутрешните вестници са разказани някои неща за дейността на анкилостомите:

Тези паразити често пъти дотолкова понижават жизнеспособността на болния, че задържат неговото физическо и умствено развитие, правят го по-податлив на други болести и намаляват работоспособността му, а в областите, където болестта е особено разпространена, значително се увеличава смъртността от туберкулоза, пневмонии, тифус и малария. Доказано е вече, че намалената работоспособност на хиляди хора, приписвана досега на маларията и климата и сериозно влияеща на икономическото развитие, се дължи в някои области на този паразит. Тая болест съвсем не е характерна само за една класа; тя носи страдание и смърт както на богати и занимаващи се с умствена работа хора, тъй и на техните не дотам щастливи събрата. Най-малко два милиона наши съграждани са засегнати от този паразит. Болестта се среща по-често и в по-тежка форма сред децата на училищна възраст.

Колкото и опасна и широко разпространена да е тази болест, все пак можем с надежда да гледаме на бъдещето. Тя се разпознава лесно, лекува се без труд, човек може да се предпазва от нея е най-прости санитария мерки (и с Божия помощ).

Както виждате, Око, което никога не заспива, е устремено непрекъснато върху сиромашите деца. За тяхно нещастие така е било през всички векове. Те и „Божиите нищи“ — нека се възползваме от този саркастичен израз — нито веднъж не са успели да убегнат от вниманието на това Око.

Да, смирените, невежи бедняци — на тях се падат тези блага. Да вземем например африканската „сънна болест“. Жертва на тази зверска жестокост са невинни, безобидни чернокожи, които Бог е поселил в затъntenите джунгли, за да обръща после към тях своето бащинско Око, което никога не спи, щом се удава случай да напакости някому.

Той се е погрижил за тези хора още преди Потопа. За изпълнител на своята воля е избрал една муха, роднина на мухата цеце. Мухата цеце господства над басейна на река Замбези и носи смърт на рогатия добитък и конете, поради което е невъзможно човек да живее там. А страшната роднина на цеце разнася микробите, причиняващи сънна болест. Хам бил пълен с тези микроби и след като слязъл на сушата, разнесъл ги из цяла Африка. Тогава започнал мор, който не стихнал шест хиляди години, докато най-после науката проникнала и в тази тайна и открила причинителя на болестта. Благочестивите нации сега благодарят на Бога и го славят, защото се бил притекъл на помощ на горките негри. Свещениците твърдят, че именно Той заслужава похвала. Наистина странно същество е Той. Първо замисля ужасно престъпление, върши го без отдых шест хиляди години, а после иска да го хвалят за това, че е предоставил на някой друг да сложи край на туй злодеяние. Наричат го търпелив и Той положително е търпелив, иначе отдавна да е изравнил със земята всички черкви заради невъзможните славословия, отправяни в тях към него.

Ето какво казва науката за сънната болест, наречена още негърска летаргия:

Тя се характеризира със сънливост, която настъпва на интервали. Болестта трае от четири месеца до четири години и винаги завършва със смърт. Отначало болният е отпуснат, немощен, блед, с бавни реакции. Клепките му подпухват, по кожата се явяват обриви. Той заспива по време на разговор, ядене и работа. С развитието на болестта болният престава да яде и постепенно настъпва пълно изтощение. От дългото лежане се появяват рани, а после идват гърчовете и след тях — смъртта. Някои болни полудяват.

Именно този, когото Църквата и хората назовават „Небесен Баща“, е измислил мухата и я е изпратил да сее ужасни страдания, печал и скръб, да погубва тялото и духа на бедните диваци, които не са сторили никакво зло на Великия Престъпник. Няма човек на света, който да не съжалява бедния чернокож страдалец, и няма човек на

света, който не би се радвал да го излекува. За да открием единствения, който няма жал към дивака, трябва да го потърсим на небето; и пак там трябва да търсим, за да открием единствения, който може да го излекува, и въпреки всички молби не желае да направи това. Има само един баща, толкова жесток, че да обрече детето си на такава страшна болест — само един. Втори такъв няма да се намери в цялата вечност. Искате ли да чуете стихове, наситени с лют гняв? Ето ви едни, откъснати от сърцето на роба:

*Човешка безчовечност към човека,
ти носиш скръб на хиляди души.*

Ще ви разкажа една мила и дори леко трогателна история. Някакъв човек се покръстил и попитал свещеника как трябва да живее, за да е достоен за новата вяра. Свещеникът отвърнал: „Подражай на нашия Небесен Отец, старай се да бъдеш като него.“ Човекът изучил Библията прилежно и с разбиране, а после, след като се помолил на Бог да го напътва, се заел да му подражава. Той направил тъй, че жена му паднала от стълбата, счупила си гръбнака и се парализирала за цял живот; предал брат си в ръцете на някакъв мошеник, който го ограбил до шушка и го оставил в сиропиталище; заразил единия си син с анкилостоми, втория със сънна болест, а третия с гонорея; занесъл на едната си дъщеря скарлатина и тя още в крехка възраст останала глуха, няма и сляпа; а после помогнал на един негодник да прельсти втората, след което я изгонил от къщи и тя умряла в приют, проклинайки баща си. Накрая дал отчет пред свещеника, а той му казал, че така не се подражава на Небесния Отец. Когато покръстеният попитал къде е сгрешил, свещеникът променил темата и се заинтересувал как е времето навън.

ПИСМО ОСМО

Човекът несъмнено е най-интересният глупак, който можете да си представите. И най-ексцентричният. Всички негови закони, вписани в Библията или извън нея, имат само една цел, едно предназначение: *да ограничат или отменят* Божия закон.

От всеки очевиден факт човекът непременно прави неверен извод. И той не е виновен за това — така е устроена бъркотията, която той нарича свой разум. Да вземем нещата, които той приема по начало, и неочакваните изводи, които прави от тях.

Например той приема, че Бог е създал човека. Създал го е без съгласието на човека и без да се допита до него.

Оттук като че ли следва безспорно, че Бог и само Бог носи отговорността за постъпките на човека. Но човекът отрича това.

Той приема, че Бог е създал ангелите съвършени, кристалночисти, недостъпни за страданията и смъртта, признава, че ако е искал, Бог е могъл да направи и него такъв, но отрича, че Бог е бил морално задължен да стори това.

Той приема, че никой баща няма морално право да обрича детето си на безсмислени страдания, страшни болести и смърт, но смята, че Бог има неограничено право да се разправя със своите деца, както му скимне.

Библейските и човешките закони забраняват убийството, прелюбодеянието, разврата, лъжата, предателството, кражбата, тиранията и други престъпления, но се смята, че тези закони не се отнасят за Бога и той може да ги нарушава, когато си иска.

Той приема, че Бог определя темперамента, естествените наклонности на всеки човек още с рождението му; той приема, че човек по никакъв начин не може да промени природата си и е принуден винаги да ѝ се подчинява. Въпреки това, ако даден човек има непоносими страсти, а друг е лишен от тях, смята се, че е справедливо и разумно първият да се наказва за престъпленията му, а вторият да се възнагражда за това, че не е извършил тези престъпления.

Нека разгледаме по-подробно тези куриози.

Темперамент (естествени наклонности).

Да вземем два противоположни темперамента — на козата и на костенурката. Тези две същества не са създали сами своя темперамент, а са се родили с него, както и човекът, и както човекът не са в състояние да го променят.

Темпераментът е Божи закон, вписан от Божията десница в сърцето на всяка жива твар, и неговите повели *трябва* да се изпълняват и ще се изпълняват въпреки всички забрани и ограничения, откъдето и да идват те.

Така. Похотливостта е преобладаващата черта в темперамента на козата, Божият закон е вписан в нейното сърце и тя трябва да му се подчинява и ще му се подчинява непрекъснато по време на разгона, без да се сети ни за вода, ни за храна. Ако Библията би заповядала на козата: „Не блудствай, не прелюбодействай“, дори човек — и най-празноглавият човек — би признал цялата нелепост на такава забрана и би се съгласил, че козата не бива да се наказва, защото тя само изпълнява закона на своя Творец. И същият този човек смята за правилно и справедливо да се налага такава забрана на хората. На всички хора. Без изключение.

Това е очевидна глупост, защото по своя темперамент — *истинския* закон на Бога, много мъже приличат на козлите и не могат да не блудстват, щом им се удаде случай; същевременно има немало мъже, чийто темперамент им позволява да опазят своята непорочност и да пропускат такива случаи, ако жената не е особено привлекателна. Но Библията забранява изобщо прелюбодеянието, без да държи сметка дали е по силите на даден човек да се въздържа от него. Тя не прави разлика между козела и костенурката — между пламенния козел, сладострастния козел, който ще залинее и ще умре, ако не извършва всеки ден по някое прелюбодеяние, и костенурката, този студен, невъзмутим пуритан, който си позволява това удоволствие само веднъж на две години и заспива в разгара на удоволствието, за да не се събуди цели два месеца. Някоя коза-дама не е застрахована срещу престъпно деяние, дори в Съботния ден, ако някъде на три мили от нея, откъдето духа вятърът, се намира козел-кавалер и нищо друго не ги дели, освен някоя ограда, висока четиридесет стъпки. От друга страна, нито костенурката-кавалер, нито костенурката-дама изпитват

някога толкова голяма нужда от плътска наслада, че да нарушат Съботния Ден заради нея. А ето че според странната човешка логика козата заслужава наказание, а костенурката — похвала.

„Не прелюбодействай!“ — това е заповед, която не прави никаква разлика между изредените по-долу лица. От всички тях се иска да я спазват:

Новородени.

Пеленачета.

Деца на училищна възраст.

Юноши и девойки.

Млади хора.

По-възрастни от тях.

Мъже и жени на 40 години.

На 50.

На 60.

На 70.

На 80.

На 90.

На 100.

Както и може да се очаква, бремето на тази заповед е разпределено несправедливо.

Тя не е трудно да се спазва от първите три категории — детските.

Но е трудна — все по-трудна и по-трудна — за следващите три, дори мъчително трудна.

Следващите три са облекчени и може да я спазват все по-лесно и по-лесно.

Досега тази заповед е причинила всичките възможни злини и вече трябва да бъде отхвърлена. Но въпреки това тя продължава да действа с идиотска упоритост и налага своята тежка забрана и на останалите четири категория. Но тези грохнали развалини и да искат, не биха могли да я престъпят. И представете си — тях ги хвалят като праведници, защото се въздържат от прелюбодеяния! Това е чиста глупост — та нали самата Библия свидетелства, че ако някой от описаните в нея старци би си възвърнал, макар за час нявгашните сили, той би пратил по дяволите тази заповед и би свалил първата му попаднала жена, дори да не я познава.

Въпросът стои точно така, както го казах: всички библейски и юридически закони представляват опит да се отмени Божият закон — тоест неизменният и нерушим закон на Природата. Богът на тези хора с милион свои постъпки им е дал да разберат, че той не зачита библейските закони. Самият той нарушава всички заповеди — и против прелюбодеянието, и другите.

Божият закон, ясно изразен в устройството на женския организъм, гласи: да не ѝ се налагат никакви ограничения, през която да е част от живота ѝ в отношенията ѝ с другия пол.

Божият закон, ясно изразен в устройството на мъжкия организъм, гласи: през целия си живот ще търпи всякакви забрани и неизменни ограничения в полово отношение.

От седемгодишна възраст до дълбока старост жената винаги е готова и съгласна. Готова, както е готов свещникът да приеме свещта. Съгласна всеки ден, съгласна всяка нощ. И тя иска тази свещ — мечтае за нея, копнее за нея, жадува за нея, защото тъй ѝ диктува заложеният в сърцето ѝ Божи закон.

А мъжа го бива само през кратка част от неговия живот, пък и тогава е доста умерен в полово отношение. Бива го от шестнадесет-седемнадесетгодишна възраст до над тридесет и пет. След петдесет неговите сеанси са вече долнокачествени, с големи промеждутъци, а удовлетворението, което получават и едната, и другата страна, е доста съмнително. В същото време неговата прабаба е още като нова. Нейната машинка е в пълна изправност. Свещникът ѝ е здрав, както и преди, а свещта на мъжа все повече омеква и се огъва под действието на годините и накрая вече не може да се държи и ляга печално във вечен покой с надежда за блажено възкресение, което никога не идва.

Устройството на жената е такова, че нейната машинка излиза от строя по три дни всеки месец и по време на част от бременността. Това са дни на неразположение, а понякога и на болки. Като справедлива и законна компенсация жената е получила висока привилегия да прелюбодейства неограничено през всички останали дни в живота си.

Такъв е Божият закон, който се проявява в нейното устройство. Но какво е останало от тази висока привилегия? Ползва ли се тя свободно от нея? Не. Никъде в света. Навсякъде жената е лишена от нея. И кой я е лишил? Мъжът. Законите, измислени от мъжа (ако Библията е наистина Слово Божие).

Ето ви един образец на човешката „логика“, както се изразяват тук. Мъжът забелязва определени факти. Например, че в живота му няма ден, в който би могъл да удовлетвори напълно дори една жена, а също, че няма ден в живота на жената, в който тя не би могла да измори, изтощи и извади от строя десет мъжки машинки, заложи в леглото ѝ^[1]. Той съпоставя тези удивително ясни и недвусмислени факти и прави от тях следния поразителен извод: Твореца е решил жената да принадлежи само на един мъж.

И тъй, въз основа на този неокачествен извод мъжът създава вечен закон.

И прави това, без да пита жената, въпреки че тя е хиляди пъти по-заинтересована от правилното разрешение на този въпрос. Способността на мъжа за размножение е ограничена до стотина сеанса годишно в продължение на петдесет години, а жената е способна на три хиляди сеанса годишно до края на живота си, колкото и дълго да живее. И тъй, за цял живот мъжът участва с капитал от пет хиляди удоволствия, а жената със сто и петдесет хиляди; въпреки това, вместо да отстъпи честно и почтено и да остави изготвянето на закона на лицето, което участва с тридесет пъти по-голям капитал, тази мръсна свиня, която почти няма какво да загуби, създава сам закона!

От предишните ми писма сигурно вече сте разбрали, че мъжът е глупак; сега виждате, че жената е два пъти по-голям глупак.

Ако вие или някоя друга истински умна личност се заемете да уредите честно и справедливо отношенията между мъжа и жената, положително ще дадете на всеки мъж по два процента жена и на всяка жена по цял харем мъже. Прав ли съм? Безусловно. Но, честна дума ви казвам, този скот с немоцна свещ е уредил всичко точно обратно. Соломон, един от любимците на Твореца, е разполагал със съвкупителен кабинет от 700 законни жени и 300 държанки. Животът му да зависеше от това, той не би могъл да задоволи дори две от тези млади създания, въпреки че са му помагали още петнадесет експерти. Следователно почти всички тези хиляда жени е трябвало да гладуват с години. Представете си колко жестокосърдечен трябва да е човек, за да гледа всекидневно такива страдания и да не се трогне да ги облекчи. Нещо повече — с животинска жестокост Соломон е утежнявал тези мъки: поставял снажни пазачи да вардят харема му, а на горките момичета слюнките им течали, като гледали непрекъснато пред очите

си тези яки мъжаги, които с нищо не биха могли да утешат свещниците им, понеже били евнуси. Евнух е мъж, чиято свещ е угасена по изкуствен начин^[2]. По-нататък от време на време ще разглеждам отделни библейски закони и ще ви покажа, че те винаги нарушават някои от Божиите закони, но въпреки това биват внасяни в кодексите на различни страни, за да легализират тези нарушения. Но всяко нещо по реда си. Няма защо да бързаме.

[1] През 1866 г. на Хавайските острови почина една едрогърдеста принцеса. На погребението ѝ заемаха почетно място тридесет и шест млади туземци с великолепно телосложение. В хвалебствената песен, която прославяше разните добродетели, постижения и заслуги на принцесата, тези тридесет и шест жребци бяха наречени „неин харем“, а освен това в песента се разказваше колко горда била принцесата, че никога не ги оставяла да бездействат — дори неведнъж се случвало тъй, че мнозина от тях биха могли да искат наднормено. (М. Т.) ↑

[2] Смятам да публикувам тези писма тук, на Земята, преди да се върна при вас. В две издания. Първото, нецензурирано, за читатели на Библията и техните деца; другото, цензурирано, за префърцунени хора. (М. Т.) ↑

ПИСМО ДЕВЕТО

Ковчегът продължавал своето плаване, носейки се по водите без компас и без рул, играчка на ветровете и бурните течения. И все дъжд, дъжд, дъжд! Валял, плющял, заливал всичко. Такъв дъжд не бил виждан преди. Случвали се били валежи до шестнадесет инча на ден, но този бил нещо нечувано: сто и двадесет инча на ден — цели десет фута! И този невероятен дъжд се изливал четиридесет дни и четиридесет ноци, тъй че всички хълмове, високи до 400 фута, изчезнали под водата. И тогава небесата и дори ангелите изведнъж пресъхнали, нямало откъде повече да се вземе вода.

Този Световен Потоп не излязъл чак толкова сполучлив, но все пак не бил по-лош от многото други Световни Потопи, за които се говори в Библията.

В края на краищата Ковчегът излетял високо във въздуха и тупнал на върха на планината Арарат, издигащ се на седемнадесет хиляди фута над долината. Неговият жив товар се измъкнал отвътре и се спуснал по склоновете на планината.

Ной посадил лозница, пил от виното ѝ и то го ударило.

Той бил единственият избраник от цялото земно население, защото по-добър екземпляр нямало. Бог трябвало да сложи началото на новото човечество върху нова основа. Това била и новата основа. Изгледите не били добри. Да продължава експеримента, означавало да се изложи на много голяма ненужна опасност. Тъкмо сега бил моментът да постъпи с тези хора така мъдро, както бил постъпил и с останалите — да ги издави. Всеки, освен Твореца би разбрал това. Но той не го разбрал. Тоест може би не го е разбрал.

Твърди се, че открай време той бил предвидил всичко, което ще се случи в света. Ако това е вярно, значи, той е предвиждал, че Адам и Ева ще изядат ябълката; че тяхното потомство ще е нетърпимо и трябва да бъде издадено; че потомството на Ной също ще се окаже нетърпимо и че с течение на времето ще се наложи самият той, Бог, да напусне своя престол на небето, да слезе на Земята и да бъде разпнат,

за да спаси още веднъж това досадно човешко племе. Но цялото ли? Не. Част от него? Да. А каква част? В течение на стотици поколения от всяко поколение изгивали и отивали в забвение по един милиард души — цял милиард, с изключение на десетина хиляди избраници. Тези десетина хиляди трябвало да се подбират измежду нищожната клика на християните, тъй че дори и в тази клика само един от стоте имал изгледи да се спаси. И то само сред онези католици, които имали късмет да повикат в последния си час свещеник, за да шлайфа душите им, и някой и друг презвитерианец. За останалите нямало спасение. Всички останали били прокълнати. С милиони.

Допускате ли, че той е предвиждал всичко това? Църквата поне го допуска. А това значи да допуснем, че в умствено отношение Бог е Първия Нищи във вселената, а в нравствено — стои някъде на равнището на Давид.

ПИСМО ДЕСЕТО

И двата Завета са много интересни — всеки посвоему. Старият Завет ни дава представа какъв е бил Богът на тези хора, преди да приеме истинската вяра, а новият — какъв е станал след това. Старият завет описва предимно кръвопролития и сладострастни сцени. Новият се занимава със спасението на душата. Спасение чрез огън.

Когато Бог за първи път слязъл на Земята, той донесъл живот и смърт; когато дошъл втори път, измислил ада.

За разлика от смъртта животът не бил драгоценен дар. Животът представлявал кошмарно съновидение, състоящо се от радости, вгорчени от скърби, от удоволствия, отровени от болки — кошмар, в който мимолетните и спазматични наслади, възторзи, блаженства и щастливи мигове се преплитали с безкрайни беди, скърби, опасности, ужаси, разочарования, поражения, унижения и отчаяние; животът бил най-страшното проклятие, което успял да измисли божественият гений. Но смъртта била сладка, смъртта била нежна, смъртта била добра; смъртта изцерявала наранената душа и разбитото сърце, дарявала им покой и забвение; смъртта била най-добрият приятел на човека; когато животът ставал непоносим за човек, смъртта идвала и го освобождавала.

Но с течение на времето Божеството разбрало, че смъртта е грешка; грешка, защото в нея нещо не достигало; не достигало, защото, макар и да била чудесен способ за причиняване мъка на живите, мъртвият намирал в гроба благословено убежище, където никакви страдания не можели вече да го достигнат. А това било незадоволително. Трябвало да се намери начин мъртвите и в гроба да бъдат измъчвани.

Четири хиляди години Бог напразно си блъскал главата над този въпрос, но щом слязъл на Земята и приел името Исус Христос, веднага му просветнало и разбрал какво трябва да прави. Той измислил ада и възвестил на цял свят това изобретение.

Чуйте сега една интересна подробност. Всички тук вярват, че докато си е стоял на небето, Бог е бил строг, неотстъпчив, отмъстителен, завистлив и жесток, но щом слязъл на Земята и приел името Исус Христос, станал съвсем друг, сиреч кротък, добър, милостив, всеопрощаващ — злобата изчезнала от неговия характер и на нейно място се появила дълбока и трогателна обич към неговите бедни земни чеда. А всъщност именно като Исус Христос той измислил ада и го възвестил на цял свят.

С други думи, като приел образа на смирения и кротък Спасител, той станал хиляда милиарда пъти по-жесток, отколкото в Стария Завет — о, несравнимо по-свиреп, отколкото в онези древни времена!

Смирен и кротък ли? По-нататък ще разгледаме тези общоприети епитети в светлината на измисления от него ад.

Но макар палмата на първенството по злоба да принадлежи на Исус, изобретателя на ада, той е бил жесток и безсърдечен, както само едно божество може да бъде още преди да стане християнин. Както изглежда, никога не му е минавало през ум, че за лошите постъпки на човека е виновен той, Бог, защото човек постъпва в съгласие с наклонностите, които Бог му е наложил. Но той наказвал човека, вместо да накаже самия себе си. На всичко отгоре наказанието всякога е било по-строго, отколкото се полага. И често пъти то се стоварвало не върху престъпника, а върху някой друг — някой старейшина, например глава на община.

И живееше Израил в Ситим, и започна народът да блудства с дъщерите на Моава...

И рече Господ на Мойсей: Вземи всички началници на народа и ги обеси пред Господа срещу слънцето, та да се отвърне от Израил яростният гняв Господен.

Как ви се струва, справедливо ли е това? По всичко личи, че „началниците на народа“ не са участвали в блудствата и все пак именно те са били обесени, а не „народът“.

Щом това е било честно и справедливо по онова време, то трябва да е честно и справедливо и сега, защото Църквата учи, че Божието правосъдие е вечно и неизменно и че Бог е извор на всички морални

норми и неговите морални норми са вечни и неизменни. Много добре. В такъв случай трябва да смятаме, че ако народът на Ню Йорк започне да блудства с дъщерите на Ню Джърси, ще бъде честно и справедливо да се издигнат бесилки пред общината и на тях да увиснат кметът, шерифът, съдиите и архиепископът, въпреки че те никога не са блудствали. Лично на мен това ми се струва несправедливо.

Но бъдете уверени, че тук такова нещо не може да се случи. Хората не биха го допуснали. Все пак те са по-свестни от своята Библия. Никакво бесене няма да има, най-много — ако скандалът не може да се потули — някой да заведе дело, за да иска обезщетение; дори в Юга не биха бутнали с пръст онези, които не са блудствали; там ще грабнат някое въже и ще търсят съучастниците, пък ако не ги открият, ще обесят някой негър.

Нека Църквата си говори каквото ще, но положението се е подобрило значително в сравнение с времето на Всемогъщия.

Искате ли да се запознаете по-отблизо с нравствените норми на този Бог, с неговия характер и поведение? И не забравяйте, моля ви се, че в неделното училище на децата им втълпяват да обичат Всемогъщия, да го почитат да го славят, да виждат в него образец за подражание и доколкото могат, да следват неговия пример. Сега четете:

1. И рече Господ на Мойсея, думайки:
2. Отмъсти на мадиамци заради синовете израилеви и след това ще се прибереш при народа си.
7. И отидоха на война срещу Мадиама, както заповяда Господ на Мойсея, и избиха всички от мъжки пол.
8. И заедно с убитите от тях убиха и мадиамските царе: Евия, Рекема, Сура, Хура и Рева, петима мадиамски царе; убиха с меч и Валаама, Веоров син.
9. Мадиамските пък жени и децата им синовете израилеви ги взеха в плен, а всичкия техен добитък и всичките им села с огън изгориха.
10. Всичките им градове в техните владения и всичките им стада, и всичкия им имот заграбиха.

11. И взеха всичко заграбено и всичката плячка, от човек до добитък.

12. И заробените, и плячката, и заграбеното представиха пред Мойсея, пред свещеник Елеазара и пред обществото на синовете израилеви, при стана, в равнините моавски, при Йордан, срещу Йерихон.

13. Тогава Мойсей и свещеник Елеазар, и всички князе на обществото излязоха вън от стана да ги посрещнат.

И. И се разгневи Мойсей на военачалниците, хилядниците и стотниците, които се бяха върнали от война,

15. па им рече: защо оставихте живи всички жени?

16. Ето те, по съвета на Валаама, бяха станали причина синовете израилеви да отстъпят от Господа, за да угодят на Фегора, затова и дойде оная поразия върху народа Господен.

17. И тъй, избийте всички деца от мъжки пол, избийте и всички жени, които са познали мъж на мъжко легло;

18. а всички деца от женски пол, които не са познали мъжко легло, оставете живи за себе си.

19. И останете вън от стана седем дни; всички, които сте убили човек и които сте се допрели до убит, очистете се на третия ден и на седмия ден, вие и вашите пленници.

20. Очистете и всички дрехи, всички кожени вещи, всичко, направено от козина, и всички дървени съдове.

21. И рече свещеник Елеазар на войниците, които, бяха ходили на война: ето наредбите на закона, който Господ заповяда на Мойсея...

25. И рече Господ на Мойсея, думайки:

26. Преброй заграбената плячка, от човек до добитък, ти и свещеник Елеазар, и началниците на племената на обществото.

27. И раздели плячката по наполовина между ония, които воюваха, които ходиха на бой, и между цялото общество.

28. А от войниците, които ходиха на война, вземи данък за Господа, по една душа на петстотин, от людете и от едрия добитък, и ослите, и от дребния добитък;

31. и направиха Мойсей и свещеник Елеазар, както заповяда Господ на Мойсея.

32. И плячката, останала от грабежа, що извършиха ония, които бяха ходили на война, беше: дребен добитък шестстотин и седемдесет и пет хиляди;

33. едър добитък седемдесет и две хиляди,

34. осли шестдесет и една хиляди,

35. люде — жени, които не знаеха мъжко легло, всичко бяха трийсет и две хиляди души...

40. люде шестнадесет хиляди и данък от тях за Господа трийсет и двама души.

41. И даде Мойсей данъка, възношението Господне, на свещеник Елеазара, както заповяда Господ на Мойсея.

47. От тая половина, определена за синовете израилеви, Мойсей взе една петдесета част от люде и от добитък и даде това на левитите, които прислужваха при сканията Господня, както заповяда Господ на Мойсея.

10. Кога приближиш до някой град, за да го превземеш, предложи му мир.

13. И когато Господ, Бог твой, го предаде в ръцете ти, погуби с острието на меча всичко мъжко в него.

14. Само жените, децата, добитъка и всичко, що има в града, всичката му плячка вземи за себе си и се ползвай от плячката на враговете си, които Господ, Бог твой, ти е предал.

15. Тъй прави с всички градове, които са от тебе твърде далеч, които не са градове на тия народи.

16. Но в градовете на тия народи, които Господ, Бог твой, ти дава да владееш, не оставяй жива нито една душа.

Библейският закон гласи: „Не убивай!“

Божият закон, заложен в сърцето на човека още от самото му рождение, гласи „Убивай!“

Цитираните по-горе глави ви показват, че библейските заповеди са в същност безсилни. Те не могат да преодолеят много по-мощния закон на природата.

Хората вярват, че сам Бог е казал: „Не убивай!“

В такъв случай става ясно, че дори той не е в състояние да спазва собствените си заповеди.

Той е убил всички тези хора — всички от мъжки пол.

Те са го обидили с нещо. Веднага можем да се досетим каква е била тази обида — тоест нарушението е било нещо незначително, някаква дреболия, на която никой, освен един Бог не би обърнал внимание. Повече от вероятно е, че някой от мадиамците е извършил същото, което и някой си Онан, комуто било заповядано: „Влез при жената на брата си“, и той се подчинил, но вместо да свърши работата както трябва, взел, че го разплискал по земята. И Господ умъртвил Онан, защото Господ не може да понася лоши маниери. Господ умъртвил Онан и до ден-днешен християнският свят недоумява защо се е ограничил само с Онан, а не е унищожил всички жители на триста мили околоръст — защото те са били невинни, а той има навика да унищожават именно невинните. Такава е била отколе неговата представа за справедливост. Ако Бог имаше девиз, този девиз щеше да гласи: „Нека нито един невинен не остане ненаказан!“ Нали помните какво е направил по време на Потопа? Спомнете си безбройните множества дечица, които не му били сторили нищо лошо, и той много добре знаел това; но техните близки го били оскърбили и това му стигало: той гледал как водата се издига към техните пищящи уста, как очите им се изпълват с безумен ужас, видял отчаяната мъка на майките и изписаната на лицата им молба, която би трогнала всяко сърце, но не и неговото, защото той преследвал именно невинните. И той издал всички тези нещастни дечица.

Спомнете си също, че милиардите потомци на Адама са невинни — нито един от тях не е участвал в неговото престъпление, но Бог и до ден-днешен ги смята за виновни. Единственият начин да избегнеш наказанието е да признаеш, че си съучастник на Адам — по-малка лъжа от тази не минава.

Та някой мадиамец трябва да е извършил същото, което и Онан, и с това е навлякъл тази страшна беда на своя народ! Но ако случайно причината е друга, аз лесно мога да се досетя какво е възбудило гнева

на Божеството: някой мадиамец се е изпикал на стената. Убеден съм в това, защото източникът на добрия тон не би простил никому такава неприлична постъпка.

Да си пикал на дърво, да си пикал на собствената си майка, да си пикал в гащите си — все можело да ти се размине, но да пикаеш на стената, било вече прекалено. Не е обяснено каква е причината за това божествено предубеждение спрямо една толкова невинна простъпка, но знайно е, че това предубеждение е било много голямо — толкова голямо, че Бог не се успокоил, докато не изтребил до корен цялото население на областта, където стената била осквернена по един такъв начин.

Да вземем случая с Йеровоам. „Аз ще изтребя у Йеровоама всеки, който пикае на стената.“ Така и станало. И били изтребени не само изпикалият се, но и всички останали.

Същото се случило и с дома на Вааса: унищожени били всички — роднини, приятели и пр., тъй че не останал „нито един, който пикае на стена“.

Историята с Йеровоам е поразителен пример за навика на Божеството да не наказва само виновните — невинните също пострадали. Този нещастен дом бил пометен, както се помита тор — докрай. Тук влизали жените, девойките, малките момиченца. Все невинни, защото те не биха могли да пикаят на стена. На лица от този пол това изобщо не се удава. Такова забележително постижение е по силите само на противоположния пол.

Странен предразсъдък! И той все още съществува.

Родителите протестанти и сега държат Библията на най-видно място в къщата, за да могат децата да я изучат, и едно от първите неща, което момченцата и момиченцата научават, е, че трябва да бъдат праведни и свети и да не пикаят на стена. Те изучават тези пасажи по-усърдно от всички други — ако не се смятат текстовете, които подтикват към ръкоблудие. А такива места те търсят най-старателно и ги четат скришом. Няма протестантско дете, което да не ръкоблудства. Това изкуство е един от първите дарове, които поднася на момчето неговата религия. И един от първите, които поднася на момичето.

Най-голямото преимущество на Библията пред всички други книги, които учат на изисканост и добри маниери, е това, че тя първа попада у детето. То се запознава с нея на такава възраст, когато е най-

впечатлително и възприемчиво — другите книги по етикеция остават да чакат ред.

Освен оръжието трябва да имаш и лопатка и когато клекнеш извън стана, копни с нея и зарий изпражненията си.

Това правило е било създадено в старо време, понеже „Господ, Бог твой, ходи сред твоя стан“.

Във всеки случай не си струва да се мъчим да установим точно защо са били изтребени мадиамците. Обаче едно е сигурно: тяхното престъпление е било нищожно: в това можем да се убедим от случая с Адама, с Потопа, с осквернителите на стената. Възможно е някой от мадиамците да е забравил лопатката си у дома и от това да е дошла бедата. Но това не е съществено. Важното е самата беда и нравствената поука, която тя предлага на християнина, за да се възвиси той.

Бог написал на скрижалите: „Не убивай!“ А също: „Не прелюбодействай!“

Апостол Павел, подчинявайки се на божественото внушение, препоръчвал *пълно* отказване от половия живот. От времето на епизода с мадиамците Божиите възгледи очевидно са се променили значително.

ПИСМО ЕДИНАДЕСЕТО

Човешката история от всички векове е пропита с кръв, осквернена с омраза и опетнена със зверства. Но след библейските времена в нея се забелязва все пак известна мярка. Дори Църквата, която има заслугата, че откак е установила своето господство, е проляла повече невинна кръв, отколкото всички политически войни, взети заедно, спазва някаква мярка. Донякъде, разбира се. Но забележете: когато Господ Бог, повелителят на небето и земята, тръгвала война, той не признава мярка. Той няма капчица милост — той, когото наричат Извор на милосърдието. Той убива, убива и убива! Всички мъже, всички животни, всички момчета, всички младенци. А също всички жени и всички момичета, с изключение на онези, които не са дефлорирани.

Той не прави разлика между невинни и виновни. Младенците били невинни, животните били невинни, много мъже, много жени, много момчета, много момичета били невинни и въпреки това трябвало да пострадат заедно с виновните. Безумният Баща искал само кръв и мъки, а чии — нямало значение.

Най-тежкото наказание се стоварило върху тези, които в никакъв случай не заслужавали такава жестока участ — върху 32000 девственици. Разголили ги и проверили половите им органи, за да се уверят, че ципата им е все още цяла, а след това унижение ги отвели от родната им страна, за да ги продадат в робство — най-срамното и най-унизително робство, робството на проституцията; те станали държанки, които трябвало да възбуждат похот и да я удовлетворяват с телата си, робини на всеки купувач, бил той порядъчен човек или груб и мръсен негодник.

Именно Небесният Отец подложил на такава чудовищно и незаслужено наказание тези осиротели и беззащитни девиси, чиито родители и близки бил изтребил пред очите им. А в това време те сигурно са му се молели за милост и спасение. Положително.

Тези девиси били „плячка“, военен трофей. Той поискал своя дял и го получил. Но за какво са му били тези девственици? Запознайте се с неговата история по-нататък и ще разберете.

Неговите свещеници също получили дял от девствениците. А за какво са им потрябвали на свещениците тези девственици? Отговора на този въпрос ще намерите в неписаната история на католическата изповед. През всички векове, откакто съществува Църквата, главно развлечение на свещеника-изповедник е било прелъстяването. Отец Хиацинт заявява, че от сто изповядали се пред него свещеници 99 са използвали с успех изповедалнята за прелъстяване на омъжени жени и млади момичета. Един свещеник му признал, че от деветдесетте момичета и жени, изповядали се при него, никоя — освен старите и грозните — не е убягнала от неговите похотливи обятия. Официалният списък от въпроси, които свещеникът е длъжен да задава, непременно ще възбуди всяка жена, стига да не е парализирана.

В цялата история на дивачеството и на цивилизования свят няма по-безжалостна и по-унищожителна война от тази, която Милостивият Баща е водил срещу мадиамците. В официалните сведения за нея не се дават отделни схватки, епизоди или незначителни подробности, борави се само на едро: *всички* девственици, *всички* мъже, *всички* младенци, *всички* „живи души“, *всички* къщи, *всички* градове; тези сведения разгръщат пред вас една огромна картина — додето ви око стига — на пожарища и стихийно опустошение, а вашата фантазия добавя мъчителна безжизненост и ужасяващо безмълвие — безмълвието на смъртта. А несъмнено имало е и отделни епизоди. Но къде ще ги намерим?

В най-новата история, в историята, творена от червенокожия индианец. Той е повторил делото Господне, следвайки точно Божия пример. През 1862 година индианците в Минесота, угнетявани и мамени предателски от правителството на Съединените щати, въстанали против белите заселници и ги изтребили, изтребили всички, които им попаднали в ръцете, без оглед на възраст и пол. Ето ви един епизод:

Дванадесет индианци нахълтали призори в една ферма и изловили цялото семейство — фермера, жена му и четирите им дъщери, най-малката от които била на четиринадесет, а най-голямата на осемнадесет години. Те разпънали родителите, тоест изправили ги

голи-голенички до стената в гостната и заковали ръцете им на стената. След това разсъблекли дъщерите, проснали ги на пода пред родителите и се изредили отгоре им. Накрая разпънали момичетата на срещуположната стена, отрязали им носовете и гърдите и... Не, за това няма да ви разказвам. Всяко нещо си има граница. Съществуват такива ужасни мръсотии, че перото отказва да ги опише. Когато след два дни дошла помощ, един от тези нещастници — бащата, бил все още жив.

Запознах ви само с един епизод от клането в Минесота. А мога да ви приведа петдесет. Те биха отразили всички зверства, каквито е способна да изобрети човешката жестокост.

Тези примери убедително подсказват какво се е случило при кампанията против мадиамците, ръководена лично от Милостивия Отец. Кампанията в Минесота е просто копие на похода срещу мадиамците. Всичко, което е ставало в едната, е ставало и в другата.

Не, в същност не е точно тъй. Индианецът е бил по-милостив от Милостивия Отец; той не е продавал девиците като робини, за да задоволяват до края на тъжните си дни похотливите желания на убийците на своите близки; той само ги изнасилвал, а после благородно прекратявал техните мъки, дарявайки им тъй желаната смърт. Той палел къщи, но не всички. Той отмъквал невинните безсловесни животни, но не ги убивал.

И можете ли да допуснете, че този безсъвестен бог, този морално пропаднал тип ще вземе да проповядва морал, кротост, смирение, праведен живот, чистота? Това изглежда невъзможно, невероятно. Но чуйте какво казва той; това са негови собствени думи:

Блажени бедните духом, защото тяхно е царството небесно.

Блажени плачещите, защото те ще се утешат.

Блажени кротките, защото те ще наследят земята.

Блажени гладните и жадните за правда, защото те ще се наситят.

Блажени милостивите, защото те ще бъдат помилвани.

Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога.

Блажени миротворците, защото те ще се нарекат синове Божи.

Блажени изгонените заради правда, защото тяхно е царството небесно.

Блажени сте вие, когато ви похулят и изгонят и кажат против вас лъжовно каква и да е лоша дума заради Мене.

Устата, изрекла тези чудовищни насмешки, тези нечувано лицемерни думи, е същата тази уста, която заповядала да бъдат изтребени до крак мадиамските мъже, младенци и добитък; да бъдат подпалени всички градове; да бъдат продадени всички девизи в мръсно, гнусно робство. Това е същият този Бог, който подложил мадиамците на дяволски жестокости, възпроизведени в подробности от индианците в Минесота осемнадесет века по-късно. Епизодът с мадиамците го е изпълнил с радост. Също и минесотският епизод — иначе той не би го допуснал.

Проповедта на планината трябва да се чете от амвона наред с цитираните глави от „Числа“ и „Второзаконие“, тогава богомолците ще могат да получат по-пълна представа за нашия Небесен Отец. Но досега аз не знам случай някой свещеник да ги е чел заедно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.